

NO DIU: “CREUS?”, SINÓ: “M’ESTIMES?”

Homilia tercer diumenge de Pasqua a “La Missa” de TV-2

L’evangeli d’avui l’hem d’emmarcar en la nova etapa per a la fe que suposa la Resurrecció del Senyor. Rere les dues escenes que el componen, hi podem identificar com dues preguntes, que en aquest temps pasqual, són fonamentals: què significa per a nosaltres la resurrecció del Senyor, n’és la primera. La segona és aquesta altra: a on trobar el Ressuscitat? On en podem fer l’experiència d’un trobament amb Ell, ara i aquí?

Joan indica en el text que acabem d’escoltar que són set els apòstols presents: “*Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més*”. Del grup esmentat, és Simó Pere qui pren la iniciativa: “*Me’n vaig a pescar*”. Esplèndida assumpció de responsabilitat per part d’aquell que ja és, des del primer moment, reconegut com a cap visible de la petita comunitat. Proposta la seva que aconsegueix de suscitar la col·laboració dels altres, que esdevenen així cooperadors en l’acció que el cap del Col·legi Apostòlic vol emprendre..

Ara bé, l’absència de Jesús, la mancança del Ressuscitat, es posa de manifest per una indicació cronològica, el valor de la qual és simbòlic: **era de nit, era ja fosc**. Joan vol així ajudar-nos a copsar que si manca Jesús, la “llum del món”, entorn als deixebles no pot haver-hi altra cosa que tenebra. I la conclusió és que aquesta iniciativa, encara que es tracti de Simó, en tant que iniciativa solament humana, és un complet fracàs: “*Aquella nit no pescaren res*”. Un fracàs que porta a la frustració, a la sensació d’esterilitat. S’han llançat amb entusiasme a la mar, però els seus esforços són estèrils. En un altra ordre de coses, aquests dies, i per causa de l’erupció del volcà d’Islàndia, en no poder fer operatius els vols aeris, Europa no té altra remei que fer un exercici d’humilitat, cosa que necessita, en això i en altres coses. Quina actualitat no té la primera escena de l’evangeli d’avui! Han fracassat, perquè el Senyor els abandonats? És que l’Esperit s’ha retirat? Preguntes que, a cada generació, i davant les dificultats, els cristians no poden deixar de formular-se. No, Jesús no se n’ha allunyat, però calia que la comunitat passés per aquesta experiència de fracàs per tal de retrobar el seu dinamisme original. També avui. L’escolta atenta de la Paraula i l’obediència del cor a la seva crida són més importants que tota estratègia pastoral.

El gir es produeix allí on el Senyor Ressuscitat els espera “*quan ja clarejava*”, vora l’aigua, i amb un àpat preparat per ell mateix en persona. La seva presència, reconeguda pel “*deixeble que Jesús estimava*” quan exclama amb alegria: “*És el Senyor*”, capgira i transforma totalment la situació. Perquè és la presència de Jesús la que determina el pas de la tenebra a la llum, de la pesca infructuosa a la pesca abundant i per a ells, pobres pescadors, el pas d’una existència infecunda a una vida plena de sentit.

Les consideracions a que obliga el relat no es poden limitar a l’ordre personal, sinó que il·luminen la realitat eclesial, també la d’ara. Tantes activitats, tantes iniciatives, propostes i esforços de les nostres comunitats romanen substancialment estèrils. Per què? Perquè si l’acció eclesial no està fecundada per la pregària que crea intimitat amb Crist Ressuscitat, si a la nostra acció li manca esperit d’oració, d’adoració, de contemplació, farem moltes coses encomiables, però espiritualment estèrils.

La part central del relat ens col·loca immediatament davant el pas que cal fer: el reconeixement de Jesús. La figura de Joan, “el deixeble que Jesús estimava” és, en aquest sentit, emblemàtica: és la intuïció de l’amor la que activa la seva capacitat de reconèixer Jesús. Qui estima de veritat reconeix de seguida l’estimat. Abans, però, de ser reconegut per tot el grup, cal que aquest s’aplegui al voltant de la taula. El Ressuscitat cerca la comunió, significada pel foc, “*amb peix i pa coent-se sobre les brases*”, signe inequívocament eucarístic. El Senyor prepara una taula abundant per al seu poble, anticipació del gran Banquet de Noces de l’Anyell (Apocalipsi). És al voltant de l’Eucaristia que tota comunitat es constitueix, s’estructura. És en l’Eucaristia que l’Església a la qual pertanyem pel baptisme es retroba, refà la seva unitat i guareix les seves ferides! Jesús vol compartir els deixebles el fruit de la seva pesca: 153 peixos grossos, tants com eren les espècies conegudes, i indicant així la universalitat de l’Església. I la xarxa

aquí no s'esquinça, com la túnica de Crist no ha estat esquinçada pels soldats que se l'han sortejada en el moment de la crucifixió.

Finalment, la segona escena: la de l'encontre personal de Pere i de Jesús i el diàleg commovedor que mantenen entre si. La triple pregunta de Jesús s'explica pel seu desig de donar a Pere la possibilitat d'esborrar la seva triple negació en el curs de la passió. Déu ens dóna sempre una segona possibilitat, sovint una tercera, una quarta, un número infinit de possibilitats. Ell no esborra les persones del seu llibre al primer error que cometen. La nostra santedat no consisteix en el no haver traït, sinó en el renovar cada dia la nostra amistat pel Crist. La confiança i el perdó del Mestre han fet de Pere una persona nova, forta, que serà fidel fins a la mort. Ell conduirà el ramat del Bon Pastor en els moments difícils dels primers temps.

El diàleg amb Simó, que ara torna a ser "*Pere*", la roca, és el diàleg de Jesús amb cada u de nosaltres. Ell ara no pregunta "creus?", sinó "m'estimes?". Aquesta és la gran pregunta, i Benet XVI, que abans d'ahir complia 83 anys, i que demà s'escau el cinquè aniversari de la seva elecció, la respon cada dia amb el seu coratjós testimoniatge. Volem comprendre'l bé, recordem les seves paraules del 24 d'abril de 2005 en l'homilia de l'inici del seu ministeri: "*posar-me, juntament amb tota l'Església, a l'escolta de la paraula i de la voluntat del Senyor i deixar-me conduir per Ell, talment que sigui Ell mateix qui condueixi l'Església en aquesta hora de la nostra història*". Amb aquesta actitud interior i amb gran confiança en Déu Benet XVI respon a l'exhortació del Ressuscitat per dur a terme el seu servei com "humil treballador de la vinya del Senyor". També d'ell es pot dir que "a les seves velleses, obre les mans i un altre el cenneix per portar-lo allà on ell no vol". ¿A on l'han volgut portar, millor arrossegar, embrutar, ara, alguns mitjans de comunicació molt poderosos, també els d'aquí? No pretenen informar, sinó castigar. I si deixen que surtin articles defensant-lo –parlo dels de casa-, se serveixen dels titulars, dels corresponsals i de les fotografies, per a induir el lector a una idea totalment oposada. Sabem prou bé, però, que la vocació de Pere –*segueix-me*, li diu Jesús- és la del martiri. Tota autèntica vocació –i més encara la de Pere- és martirial: un lliurament de la pròpia vida pel Crist, si cal, fins al vessament de sang.

Tot és gratitud avui al Sant Pare pel seu magisteri, per la seva valentia, per la seva autenticitat, per la seva bondat, per la seva fermesa. Gràcies, Sant Pare, per la seva passió evangelitzadora i alhora per la seva lucidesa, pel seu rigorós ús de la raó, vostè que ens ha ensenyat una i altra vegada que "el Déu en el qual creiem no mutila, en res, el ple ús de la nostra humana raó", quan n'hi ha tants al nostre voltant que venen esperances falaces, il·lusions enganyoses. Els atacs a la seva persona, ho sabem, apunten més enllà: voldrien agenollar l'Església a la mentalitat de la cultura dominant, convertir-la a la seva lògica, prostituir-la ideològicament, enfangar-la tota ella pel pecat i els delictes d'uns pocs que han traït la seva condició de ministres de Déu, i aquesta és una ferida profunda, molt dolorosa, en el cor de l'Església. El que molesta als poderosos amos de la informació i de la política és que Benet XVI tingui la capacitat i la força espiritual i psicològica per guiar serenament, lúcidament, l'Església enmig del temporal, i de fer-ho al seu ritme, no al que ells pretenen imposar-li! Només així pot il·luminar i empènyer el camí envers una Església purificada i lliure, fidel a la missió que li ha confiat el Ressuscitat en el món d'avui.

Mn. Manel Valls